

Διότι είναι επικίνδυνες. Αυτή την απάντηση έδωσα στο αφελές ερώτημα που είχα διατυπώσει προ δεκαετιών: «Γιατί όπως γίνονται αγώνες αναβάσεων, να μην γίνονται κι' αγώνες καταβάσεων;» . Διότι είναι επικίνδυνες, λοιπόν.

Αλλά, οι κατηφόρες είναι απαραίτητες και ιδιαίτερα δημοφιλείς, σε άλλες μορφές αγώνων, όπως στο αλπικό σκι, ή στο Bobsleigh. Όπως επίσης, αποτελούσαν τη λυδία λίθο σε αγώνες ράλυ. Η εκτίμηση ενός νικητή μιας αμιγώς κατηφορικής ειδικής, είναι συχνά μεγαλύτερη από τον νικητή του αγώνα.

Συχνά επίσης, οι κατηφόρες, έρχονται ως απαραίτητη συνθήκη, για τις διαδρομές οποιουδήποτε διαχειριστή, οποιασδήποτε εξουσίας. Κι όσο πιο σημαντική είναι η εξουσία τόσο πιο απαραίτητες γίνονται. Κι' όσο πιο απαραίτητες είναι, τόσο πιο κατηφορικές γίνονται. Κι όταν φθάνουμε χαμηλά, αρκετά χαμηλά, άλλες φορές το λέμε ψέμα, άλλες λαϊκισμό, άλλες απάτη κλπ.

Λένε επίσης, ότι μια κοινωνία που ξεφορτώνεται όλα τα ταραχοποιά της στοιχεία, οδεύει ταχέως προς τον κατήφορο. Άντε, τώρα, να βρεις την άκρη, για τις κατηφόρες. Τι δηλαδή, είναι το ωραίο και τι το άσχημο περί αυτών. Ποιές να αποφεύγεις και ποιές να επιδιώκεις.

Ας ομολογήσουμε όμως ότι σε καθαρά οδηγικό πλαίσιο, μια κατηφόρα με βρεγμένο οδόστρωμα αποτελεί ένα είδος αγχώδους ευχαρίστησης. Όχι μόνο για το πόσο γρήγορα κινείται κάποιος, πράγμα ασφαλώς γεμάτο απαιτήσεις, αλλά και για το πόσο όμορφα, πράγμα συνορεύον και με την τέχνη.

Κι' έτσι, μέσα σε σύγχυση δεν ξέρουμε πόσες και ποιες κατηφόρες θα ακολουθήσουμε το νέον αυτό έτος. Ποιες οικειοθελώς, καθότι κανείς αναμάρτητος και ποιες αναγκαστικώς, καθότι ολίγοι οι υπερήφανοι και οι αναχωρητές. Μέχρι να περάσουν άλλοι 12 μήνες και οι κατηφόρες τους, τις οποίες θα ζήσουμε, ενίοτε και θα τις περιγράψουμε και ελπίζοντας να επιβιώσουμε από αυτές, ιδού μια κατηφόρα που δεν έβλαψε κανέναν, αντιθέτως έτερψε τουλάχιστον δυο. Τον χειριστή και τον εικονολήπτη.

Και του χρόνου.